

6
KAMMARRÄTTEN
GÖTEBORGDOM
1998-06-09
Meddelad i
GöteborgAvdelning 6
Mål nr 3763-1995

KLAGANDE

Ombud:

som i sitt ställe satt

MOTPART

Skattemyndigheten i Västra Götalands län
Länsskattekontoret
Box 2840
403 20 Göteborg

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Länsrättens i Göteborgs och Bohus län dom den 21 mars 1995 i
mål nr S 974-93 (bilaga A)

SAKEN

Näringsverksamhet; förlustavdrags storlek, debitering av koncerngemensamma tjänster, m.m. vid taxering till statlig inkomstskatt 1992 i Göteborg

Aktiebolaget (bolaget) fullföljer sin talan och anför bl.a. följande. Bolaget är moderbolag i en större internationell koncern och bedriver inte själv någon industriell verksamhet. Den svenska industrirörelsen drivs av helägda dotterbolag. Med benämningen bolaget ayses fortsättningsvis antingen AB eller ett helägt svenskt dotterbolag. Inom bolaget finns stabsfunktioner för t.ex. juridik, ekonomi, finans, information och personal. I staberna utförs tjänster dels endast för bolagets räkning, s.k. aktieägartjänster, dels koncerngemensamma tjänster. De senare omfattar hela koncernen men utnyttjandet av tjänsterna varierar kraftigt. Sedan flera år har bolagets policy varit att en skäligen andel av de kostnader som ligger till grund för de koncerngemensamma tjänsterna bör

Postadress
Box 1531
401 50 GöteborgGatuadress
Lilla Kungsgatan 3
(Stora Nygatan 19)Telefon
031-10 50 00Telefax
031-13 12 68

utdebiteras på dotterbolagen där så är affärsmässigt och legalt möjligt. Vid kostnadsfördelningen har först en fördelning gjorts mellan affärsområdena. Därefter har inom varje affärsområde kostnaderna fördelats med ledning av varje dotterbolags försäljning i förhållande till affärsområdets försäljning multiplicerat med de sammanlagda kostnaderna för de koncerngemensamma tjänsterna. Utdebitering har inte skett till dotterbolagen i Indien, Argentina, Brasilien och Grekland (i fortsättningen benämns dessa bolag dotterbolagen). Skälet till detta har varit att myndigheterna i dessa stater antingen inte tillät att betalning gjordes till ett utländskt moderbolag för sådana tjänster eller att avdrag inte medgavs eller att varken betalning eller avdrag tilläts. I Brasilien, Indien och Grekland varken tilläts betalning eller medgavs avdrag. I Argentina tilläts betalning men avdrag medgavs inte. Skattemyndigheten har inte presterat någon utredning eller annan form av bevisning som visar att det tillämpade förfarandet, dvs. att inte debitera ut någon andel av kostnaderna på dotterbolag som antingen inte får betala på grund av valutarestriktioner eller inte medges avdrag, skulle avvika från armlängdsprincipen. Avdragsrätt föreligger för beloppet 9 924 800 kr enligt de allmänna grunderna för avdrag för driftkostnad i 20. och 24 §§ kommunalskattelagen (KL). Den av skattemyndigheten påstådda underlåtenheten att utdebitera bolagets egna driftkostnader har inte heller varit i strid med armlängdsprincipen i 43 § 1 mom. KL. - Eftersom bolaget inte haft någon laglig möjlighet att erhålla ersättning för koncerngemensamma tjänster från tre av staterna samtidigt som avdragsförbud gällde i samtliga fyra stater har armlängdsmässiga avtalsvillkor träffats. Bolaget har inte kunnat göra något ytterligare än att t.ex. söka kompensation, vilket också gjorts. - En tyst kvittning av en fordran mot en reservering för motsvarande belopp kan mycket väl ske. Fristående företag skulle ha förfarit på samma sätt som bolaget, dvs. underlåtit att redovisa en fiktiv och värdelös fordran därför att betalning inte kunde erhållas. Om bolaget skulle ha redovisat en värdelös fordran på dotterbolagen skulle nedskrivning av hela beloppet ha krävts därför att betalning inte kunde ske. Eftersom betalningsförbud gällde i tre av staterna skulle det inte vara fråga om nedskrivning utan om avskrivning. Bolagets inkomst har således inte blivit för låg även om en formell debitering skulle ha skett på dotterbolagen, eftersom en sådan skulle ha eliminerats genom en tvingande reservering med motsvarande belopp. - För det fall att bolaget skulle ha redovisat en fordran på dotterbolagen motsvarande en beräknad andel av

· kostnaderna hade bolaget enligt RSV Dt 1987:30 varit berättigat att skriva ned fordringarna med 90 procent och resterande del skulle ha kunnat skrivas ned med stöd av de allmänna reglerna i 24 § anv.p 1 stycke 1 KL. Bolagets inkomst har därför inte blivit för låg. - Totalöverenskommelsen med fullgod kompensation vid andra affärer skall utgöra utgångspunkt för bedömningen vid tillämpningen av armlängdsregeln. När man bedömer om inkomstrekkvisitet är uppfyllt är det nödvändigt att ett dynamiskt perspektiv anläggs liksom att försiktighet iakttas. I detta sammanhang är det av vikt att understryka det långsiktiga värdet och betydelsen av försäljning av produkter från Sverige till dotterbolagen. Eftersom bolaget inte lagligen kunnat få ut ersättning för en fördelad kostnad har tillräcklig kompensation erhållits genom såväl goda täckningsbidrag vid försäljningar av produkter som betydande utdelningar. Helhetssynen som skall anläggas vid bedömningen innebär att samtliga affärer mellan bolagen skall läggas till grund för bedömningen. Denna helhetssyn skall vidare anläggas över ett längre tidsperspektiv. Vid en prisbedömning skall man inte begränsa bedömningen till enstaka led i förbindelserna mellan olika koncernföretag. Detta har Regeringsrätten slagit fast i t.ex. R79 1:40 och RÅ80 1:59. Bolaget har åren 1990 - 1994 erhållit betydande kompensation från dotterbolagen i Argentina och Indien i form av utdelningar som för dessa år uppgått till samsmanlagt 21 respektive 14 miljoner kr. Från dotterbolaget i Grekland erhöll bolaget utdelning med en miljon kr år 1994. Som ett substitut för en icke tillåten kostnadsfördelning har bolaget med dotterbolagen i Argentina i stället fått ett royaltyavtal godkänt. Under 1994 erhöles royalty avseende åren 1991 - 1993 med 8,2 miljoner kr. Med övriga berörda dotterbolag har royaltyavtal inte kunnat träffats. Tillräckliga affärsmässiga skäl fanns för att underlåta en debitering av fördelade kostnader eftersom lagstiftningen i Indien, Brasilien och Grekland förbjöd betalningar av detta slag samtidigt som avdrag inte medgavs i någon av de berörda staterna. Ett annat affärsmässigt skäl för att underlåta debitering är de utdelningar som regelbundet erhålls från dotterbolagen samt förut angiven royalty. - För att skyldighet att utdebitera dessa bolagets egna driftkostnader, de koncerngemensamma kostnaderna, skall föreligga bör åtminstone krävas att tjänsterna beställts av dotterbolagen, att dessa företag har möjlighet att påverka inriktningen av den koncerngemensamma verksamheten och dess kostnader samt att varje företag haft nytta av de

nedlagda kostnaderna i rimlig proportion. Ingen av dessa förutsättningar är uppfylld. Nyttan av tjänsterna för dotterbolagen har varierat. Det går inte att precisera de kostnader som belöper på tjänsterna till dotterbolagen utan i stället är det så att inga merkostnader har uppkommit på grund av existensen av dotterbolagen. Rekvisitet i 43 § 1 mom. c) KL är inte uppfyllt, eftersom bolaget tog kostnaderna av affärsmässiga skäl. I svensk rätt finns inget krav på att ett moderbolag är skyldigt att utdebitera kostnader av detta slag. Omständigheterna i detta mål skiljer sig inte från de i Kammarrättens i Stockholm dom den 4 april 1991 i mål nr 4309--4310-1988, dvs. utdebitering underläts därför att antingen tillät inte respektive stats valutalagstiftning utbetalning eller så medgavs ej avdrag eller så gällde bägge skälen. En utdebiteringsskyldighet skulle innebära att den skattskyldige inte får avdrag för sina egna driftkostnader. Detta är främmande för svensk rätt, särskilt mot bakgrund av att bolagets kostnader inte blivit större på grund av dotterbolagen i berörda stater. Det finns inget direkt samband mellan bolagets kostnader för stabsfunktionerna och att tjänsterna stått till dotterbolagens förfogande. Dessa bolag utgör en så ringa del av koncernens totala verksamhet att bolagets kostnader inte blivit större på grund av detta än de annars skulle ha blivit. Dotterbolagens omsättning i förhållande till koncernens uppgick till endast ca fyra procent för 1991. Vidare har bolaget inte ens träffat något avtal med dotterbolagen om kostnadsfördelning. Dotterbolagen har förvisso haft möjlighet att erhålla information och rådgivning av bolaget men detta har närmast skett utifrån det faktum att bolagen ingår i [REDACTED] koncernen. Dotterbolagen har kunnat utnyttja vad som tillhandahållits inom staberna men har inte haft någon möjlighet att påverka bolagets kostnader i dessa delar. - Bolaget har en betydande försäljning av produkter till dotterbolagen och har på dessa erhållit goda täckningsbidrag. Försäljningen från Sverige till dotterbolagen i Indien, Brasilien och Argentina uppgick under 1991 till 45, 14 respektive fem miljoner kr medan erhållna täckningsbidrag var 14, fem respektive en miljon kr. Dotterbolaget i Grekland försörjs via ett koncernbolag i Belgien som i sin tur köper produkter från bl.a. Sverige. Av det grekiska dotterbolagets totala varuinköp om 40 miljoner kr utgör uppskattningsvis 20 procent svensktillverkade produkter. Täckningsbidraget i Sverige på dessa produkter kan beräknas till 1,6 miljoner kr. Dessa dotterbolag köpte under 1991 produkter från Sverige för ca 70 miljoner kr med ett täckningsbidrag i Sverige på ca 22 miljoner kr. Täckningsbidraget är

sålades mer än dubbelt så stort som den påstådda underlättna debiteringen. Försäljningarna till dotterbolagen har därigenom gett bolaget fullgod kompensation för att stabsfunktionerna stått till dotterbolagens förfogande. Denna omständighet skall sammanvägas och beaktas vid helhetsbedömningen.

- Bolaget har taxeringsåren 1990 - 1994 inte åsatts någon taxerad inkomst och dessutom haft betydande outnyttjade förlustavdrag vid respektive års utgång. Skattesituationen för dotterbolagen har varit ogynnsam. Om det varit lagligen tillåtet att verkställa betalning till Sverige hade detta givetvis skett. Skattebesparingen för koncernen skulle ha blivit betydande. Detta visar dels att bolaget skulle ha uppnått betydande skattemässiga fördelar om intäkter kunnat erhållas från dotterbolagen, dels att skattemässiga överväganden inte varit orsaken till uteblivna ersättningar. Bolaget har lagligen inte kunnat erhålla sådana ersättningar. I stället har kompensation sökts och också erhållits på annat sätt. - För ifrågavarande år har utbetalning av utdebiterad andel av koncerngemensamma kostnader varit förbjuden i tre av staterna. Ej heller har det för något av dotterbolagen varit tillåtet att kostnadsföra motsvarande belopp och skuldföra beloppet i avvaktan på eventuell framtida möjlighet till betalning. Om betalning i strid mot lokala regler skulle ha skett hade betalningen omklassificerats till icke avdragsgill utdelning och därefter belastats med källskatt enligt respektive dubbelbeskattningsavtal. Den otillättna betalningen skulle därför ha blivit skattefri för bolaget, dvs. inkomsten har inte blivit för låg.

Skattemyndigheten anser att överklagandet skall avslås och anför bl.a. följande. En fråga av betydelse i målet är vilken part som har bevisbördan för olika uppgifter. AB (bolaget) påstår att det inte finns något samband mellan eventuella tjänster som ianspråktagits av dotterbolagen och bolagets kostnader. Nyttan av tjänsterna uppges ha varierat och kostnaderna som belöper på tjänsterna till de olika dotterbolagen går inte att precisera. Vidare uppges att inga avtal finns med dotterbolagen. Sammantaget underkänner bolaget sin egen utredning om fördelning av koncerninterna kostnader om 241 miljoner kr. Skattemyndigheten har godtagit den utredning som bolaget upprättat. Principerna för utfördelning har följts av koncernens olika bolag. I några fall, i huvudsak de nu aktuella, har bolagets interna utredning inte föranlett någon debitering. Bolaget har inte gjort gällande att övriga bolag i koncernen, den stora majoriteten av bolag, i efterhand funnit att utfördelningsnormerna varit

felaktiga. Mot bakgrund av att bolaget gjort utredningen och att bolaget inte tidigare, vare sig mot revisionspromemorian eller i samband med länsrättens prövning, gjort gällande att uppgifterna i bolagets egen utredning inte skulle vara korrekta är det bolaget som skall visa varför prissättningen beträffande de i målet aktuella dotterbolagen är felaktig och beträffande alla andra dotterbolag är riktig. Bolagets egen utredning, som uppfyller de krav OECD uppställt avseende utdebitering för utförda koncerninterna tjänster, visar att den prissättning (genom underlåten utdebitering för utfördelade kostnader) som skett till de i målet aktuella bolagen avvikit från vad man normalt tar ut av sina dotterbolag. Vidare har bolaget i överklagandet uppgett sig kompensera sig genom utdelning, prissättning och royalty beträffande de aktuella dotterbolagen på grund av att kostnaderna för koncerninterna tjänster ej debiterats. Detta talar för att villkoren dels tillkommit av koncerninterna skäl, dels att bolaget inte anser prissättningen på de koncerninterna tjänsterna vara felaktig. Ett företag skulle inte utföra tjänster åt ett annat företag utan att få betalning. Det framstår som uppenbart att villkoren inte är på armlängds avstånd. - Det faktum att bolaget anser sig behöva kompenseras för utebliven debitering för koncerninterna tjänster talar för att bolaget anser sin utredning visa att tjänster utförts för dotterbolagens räkning som kommit dem till nytta. Kompensation för avstådda intäkter måste rimligen bestå i sådana skattepliktiga intäkter som beror på affärer mellan bolagen. Utdelning är däremot avkastning på kapital och saknar direkt samband med affärsverksamheten. Kompensation bör beräknas på volymer och inte på resultatet. Utdelning lämnas inte till koncernen fristående företag och kan därför inte utgöra kompensation vid bedömningen om förutsättningarna i 43 § KL är uppfyllda. Kompensation för uteblivna intäkter på grund av underlåten debitering avseende utförda koncerninterna tjänster genom royaltyavtal bör beaktas endast under förutsättning att bolaget kan visa att royaltyavtalet alternativt ändrade villkor i föreliggande avtal uteslutande tillkommit för att utgöra den kompensation som påstås av bolaget. Eftersom bolaget har bevisbördan för kompensationsinvändningarna och någon bevisning som visar omfattningen av kompensationen inte lämnats in bör bolagets påstående om kompensation inte godtas. - Att bolaget utför tjänster trots att det har svårt att få betalt torde bero på att man som ägare kan "ta betalt" på annat sätt, t.ex. genom utdelning eller genom andra avtal med koncernbolaget. Mot bakgrund av att de nu aktuella fordringarna inte är

bokförda och att moderbolaget har möjlighet att kompensera sig för utebliven intäkt för utförda tjänster med skattefri utdelning eller på annat sätt bör mycket höga krav på bevisning ställas vid bedömningen av värdet på den fordran bolaget har. Beviskravet bör ligga på en nivå där det skall anses utrett att bolaget inte vare sig direkt eller indirekt erhållit eller kommer att kunna erhålla betalning som motsvarar värdet av ej utfakturerade koncerninterna tjänster. Bolaget har således inte visat att det finns grund för nedskrivning av fordringar avseende ej utdebiterade koncerninterna tjänster, på grund av utebliven kompensation, till någon del.

Bolaget anför i genmäle bl.a. följande. Den kostnadsfördelning som bolaget tillämpat hänför sig inte till identifierbara tjänster som bolaget utfört för varje enskilt dotterbolag utan det är i stället fråga om en schabloniserad fördelning av kontors- och stabskostnader. Ett enskilt bolag behöver för ett enstaka år inte ha efterfrågat några tjänster och ej heller ha erhållit några tjänster. Tjänsterna har däremot stått till varje dotterbolags förfogande. - Det är skattemyndigheten som har bevisbördan för att rekvisiten i 43 § 1 mom. KL är uppfyllda. Bolaget underkänner självklart inte sin egen utredning. Den kostnadsfördelningsmetod som bolaget använt sig av är allmänt accepterad och följer OECD:s rekommendationer. Dotterbolagen har godkänt metoden. Genom att inte fördela kostnaderna på de berörda dotterbolagen har bolaget inte avvikit från armlängds avtalsvillkor. Jämförelse skall ske med de avtalsvillkor som antas skulle ha tillämpats mot en fristående part i t.ex. Indien. Ett fristående företag i Indien skulle inte erhålla valutatilstånd för köp av tjänster av aktuellt slag utomlands. Genom att inte debitera kostnaden på det indiska bolaget har samma avtalsvillkor tillämpats som antas skulle ha gällt mot ett fristående företag i Indien. Genom att söka kompensation på andra områden handlar bolaget precis som vilket oberoende företag som helst. Det är affärsmässigt omöjligt att utesluta t.ex. de indiska och brasilianska dotterbolagen från möjligheten att erhålla del av de koncerngemensamma tjänsterna. I stället söks kompensation genom vinst på varuförsäljning, royalty, utdelning m.m. Bolaget har inte underlåtit att kräva betalning från de berörda dotterbolagen utan det har i vart fall i tre av staterna inte ens varit möjligt att kunna få betalning. Det torde inte ha någon betydelse om kompensation erhålls i form av utdelning. I vart fall är kompensation från varuförsäljningar avsevärt större än det ifråga-

satta beloppet. Vad gäller Argentina är royaltyavtalet ett substitut för en icke tillåten kostnadsfördelning.

Bolaget har i kammarrätten åberopat fyra skrivelser från dotterbolag i Argentina, Brasilien, Grekland respektive Indien för att visa bl. a. att det förelåg restriktioner i möjligheterna att från dessa länder göra betalningar till moderbolaget i Sverige.

DOMSKÄL

Bolaget har tillhandahållit sina dotterbolag koncerngemensamma tjänster och har, fränsett ett mindre antal bolag, fakturerat dem för dessa tjänster. Värdet av de utfördelade koncerngemensamma tjänsterna har för inkomståret 1988, från vilket år ifrågavarande underskott härrör, beräknats till 240 950 900 kr. Sex dotterbolag belägna i Indien, Argentina, Brasilien och Grekland har inte debiterats för tjänsterna. I svensk rätt är det inte särskilt reglerat hur tjänster av aktuellt slag skall behandlas i skatterättsligt hänseende. I målet får det anses ligga närmast till hands att pröva om bolagets uteblivna debitering avseende nämnda sex dotterbolag medför att korrigeringsregler skall ske med stöd av den s.k. armlängdsregeln i 43 § 1 mom. kommunalskattelagen (KL). Lagrummet har nedan angivnen lydelse:

“Har näringsidkares inkomst blivit lägre till följd av att villkor avtalats som avviker från vad som skulle ha avtalats mellan sinsemellan oberoende näringsidkare, skall inkomsten beräknas till det belopp som den skulle ha uppgått till om sådana villkor inte förekommit, under förutsättning att

- a) den som på grund av avtalsvillkoren tillförts inkomst inte skall beskattas för denna här i riket,
- b) det finns sannolika skäl att anta att ekonomisk intressegemenskap föreligger mellan näringsidkaren och den med vilken avtalet träffats och
- c) det inte av omständigheterna framgår att villkoren tillkommit av andra skäl än ekonomisk intressegemenskap.”

Ostridigt är de förutsättningar som anges i 43 § 1 mom. a) och b) KL uppfyllda i målet. Tvistigt är emellertid om de ytterligare kriterier är för handen som fordras för en tillämpning av stadgandet, nämligen att bolagets inkomst blivit

lägre till följd av att villkor avtalats som avviker från vad som skulle ha avtalats mellan sinsemellan oberoende näringsidkare och vilket belopp inkomsten skulle ha uppgått till om sådana villkor inte förekommit samt om det inte av omständigheterna framgår att villkoren tillkommit av andra skäl än ekonomisk intressegemenskap. Tvistigt är också om bolaget har rätt till ned- eller avskrivning av någon eller några av de fordringar som uppkommit till följd av bolagets tillhandahållande av de koncerngemensamma tjänsterna.

Kammarrätten gör följande bedömning.

Värdet av de utfördelade koncerngemensamma tjänsterna uppgår såväl sammanlagt som för vart och ett av de aktuella dotterbolagen till avsevärda belopp. Den fördelningsmetod som bolaget använt sig av uppfyller ostridigt de krav OECD uppställt avseende debitering för koncerngemensamma tjänster i ett fall som detta. Resultatet avser att återspegla nyttan för varje bolag. Östridigt har dotterbolagen godkänt metoden och kunnat erhålla nytta av tjänsterna. Såväl möjligheten att erhålla tjänsterna som ett faktiskt utnyttjande av dessa har inneburit att dotterbolagen åtnjutit en förmån. Det har inte ens påståtts att något av dotterbolagen inte velat ha tillgång till tjänsterna, inte utnyttjat tjänsterna - varvid en bedömning inte bör inskränka sig till ett enstaka år - inte velat betala för förmånen eller inte accepterat utdebiterade belopp avseende denna. Vid angivna förhållanden borde bolaget ha debiterat de ifrågavarande dotterbolagen för förmånen med det belopp som framkommer vid en tillämpning av den fördelningsmetod som bolaget använt eller således med sammanlagt det i målet tvistiga beloppet om 9 924 800 kr. Bolaget har emellertid inte gjort detta och har inte heller som fordran redovisat någon del av detta belopp. - Det hittills sagda innebär att bolagets inkomst blivit lägre till följd av avtalsvillkor som avviker från vad som skulle ha avtalats mellan sinsemellan oberoende näringsidkare, varför inkomsten skall beräknas till det belopp som den skulle ha uppgått till om sådana villkor inte förekommit. Bolagets underskott för taxeringsåret 1992 skulle därmed reduceras med förut angivna 9 924 800 kr.

Bolaget har först i kammarrätten hävdat att bolaget har haft en totalöverenskommelse med ifrågavarande dotterbolag som gett bolaget fullgod kompensation vid andra affärer. Bolaget gör härvid gällande att det erhållit tillräcklig

kompensation av dotterbolagen såväl genom goda täckningsbidrag vid försäljningar av produkter till dem som genom royalty och utdelning. - De två förnämnda slagen av transaktioner är i och för sig av sådan typ att de kan beaktas vid en tillämpning av armlängdsregeln. Det som bolaget anfört om dessa avser emellertid förhållanden först under 1991 och senare. Detta utgör i sig ett starkt skäl för att hänsyn inte skall tas till transaktionerna vid bedömningen av underskott från 1988. Vidare ger det som bolaget sagt inte något stöd för att villkoren för transaktionerna skulle kunna vara i överensstämmelse med armlängdsregeln efter det att hänsyn tagits till kompensation för de uteblivna debiteringarna. På grund av det sagda bör angivna transaktioner inte beaktas i målet. - Med hänsyn främst till att utdelning inte avser ersättning vid affärer parter emellan utan utgör avkastning till en aktieägare på av denne investerat kapital kan utdelning inte betraktas som kompensation för utebliven debitering.

Det som återstår att ta ställning till är om bolaget har gjort sannolikt att affärsmässiga skäl ligger bakom den uteblivna debiteringen och, om så inte är fallet, om bolaget gjort sannolikt att omständigheterna är sådana att förutsättningar för ned- eller avskrivning av en eller flera av fordringarna föreligger. Eftersom bolaget inte i räkenskaperna har gjort några nedskrivningar och reserveringar beträffande någon av fordringarna på aktuella dotterbolag får Riksskatteverkets anvisningar m.m. angående reservering för vissa förlustrisker i inkomstslaget rörelse i samband med exportaffärer (RSV Dt 1987:30) inte tillämpas. - Vare sig det förhållandet att dotterbolagen i Argentina inte kan erhålla avdrag för kostnader avseende de koncerngemensamma tjänsterna eller vad som i övrigt framkommit medför att det av omständigheterna framgår att underlåtenheten att kräva betalning för tjänsterna tillkommit av andra skäl än ekonomisk intressegemenskap. Förutsättningar för ned- eller avskrivning av fordringarna till dessa bolag har inte heller framkommit. - Beträffande dotterbolagen i Brasilien får en skrivelse från [REDACTED] Brasil Ltda. den 13 april 1995 anses tyda på att en summa om 3 290 0000 kr, motsvarande vad som bort utdebiteras på detta bolag enligt fördelningsmetoden i fråga, inte varit möjlig att föra ut. Huruvida det varit möjligt att kunna föra ut någon del av beloppet framgår däremot inte. Bedömningen blir därför med hänsyn till den vaga karaktären av uppgifterna i skrivelsen och med hänsyn till vad som nyss angetts om dotterbolagen i Argentina densamma som beträffande fordringarna

på sistnämnda dotterbolag. - Vad gäller dotterbolagen i Grekland och Indien har bolaget genom skrivelser från [REDACTED] Hellas S. A. och [REDACTED] India Ltd. gjort sannolikt att det på grund av valutabestämmelser förelåg begränsningar i möjligheten för dotterbolagen att betala tjänster av ifrågavarande slag. Bolaget har dock inte förefett något material som närmare belyser dessa begränsningar och som gör det sannolikt att dotterbolagen inte utan att bryta mot dessa bestämmelser kunde ha betalat tjänsterna. Bedömningen blir därför och med hänsyn till vad som nyss angetts om dotterbolagen i Argentina densamma som beträffande fordringarna på sistnämnda dotterbolag.

Sammanfattningsvis är samtliga rekvisit i 43 § 1 mom. KL uppfyllda, varför inkomstkorrigering skall ske samtidigt som bolaget inte har gjort sannolikt att rätt till ned- eller avskrivning av någon av fordringarna föreligger. Bolagets talan kan därför inte vinna bifall.

DOMSLUT

Kammarrätten avslår överklagandet.

HUR MAN ÖVERKLAGAR

Formulär 1 A (bilaga B)

